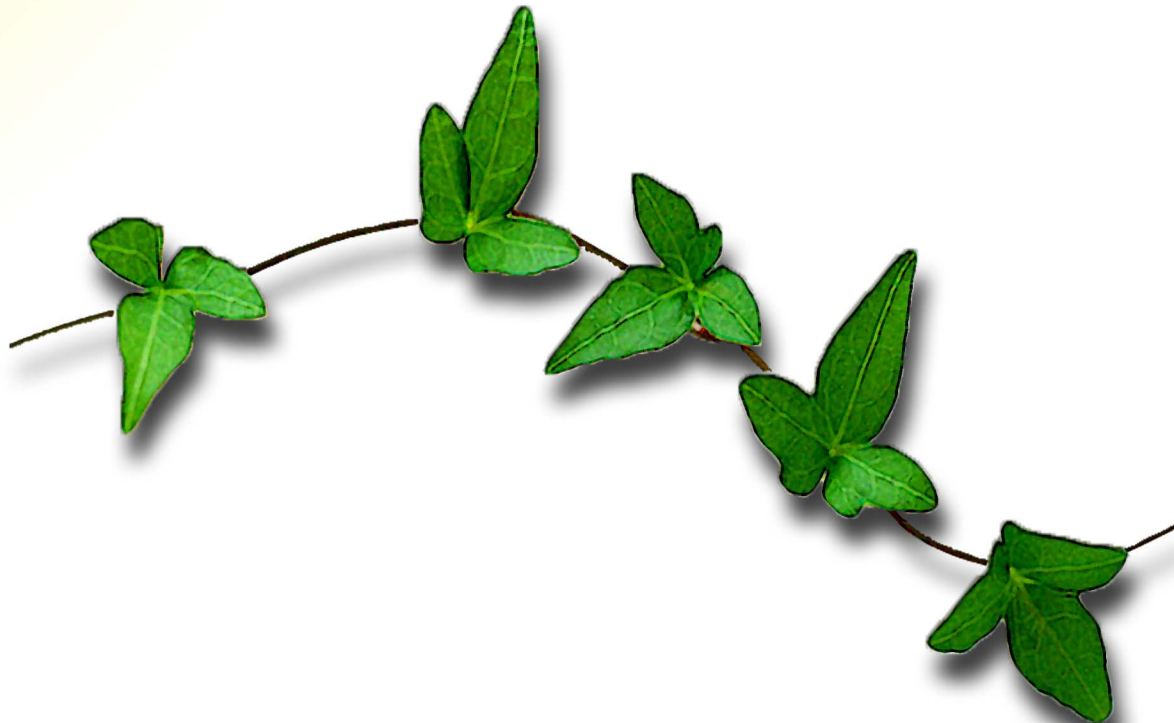

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΑΣΣΑ

Η περιπέτεια του Πάκο

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΑΣΣΑ

e-mail: titakilove@yahoo.gr

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : μια από τα ίδια!

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ &

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: EZIO AUDITORE

Ελεύθερη διανομή e-book ΑΘΗΝΑ 2012

Άδεια Creative Commons: Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 3.0 Ελλάδα.

*Αφιερωμένο
στην Αφροδίτη.*

*Μια ιστορία
με πολλά πούπουλα
αλλά χωρίς...
Ινδιάνους!!!*

Το κλουβί του
ήταν πολύυυυ...

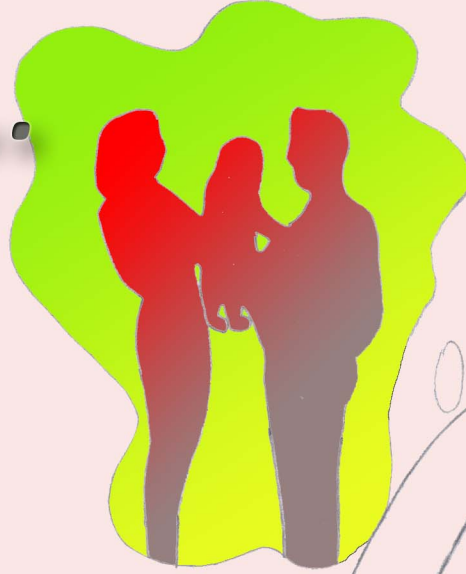
ΜΕΓΑΛΟ!

Του άρεσε να
κάθεται προς
τη μεριά
του παραθύρου,
για να μπορεί
να βλέπει μέσα
στο σπίτι!

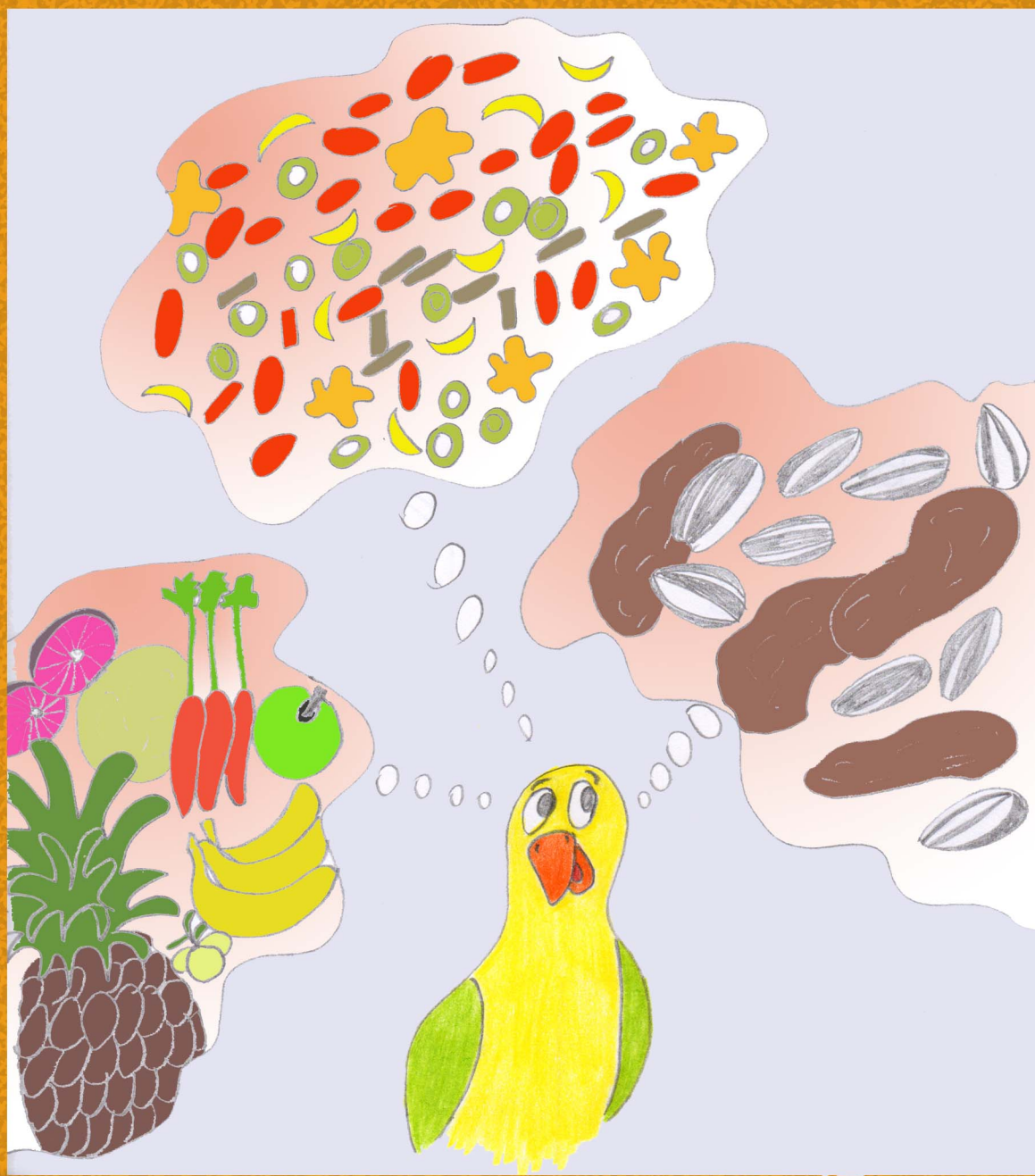
Βλέπετε...

αγαπούσε
πολύ

τ' αφεντικά του !

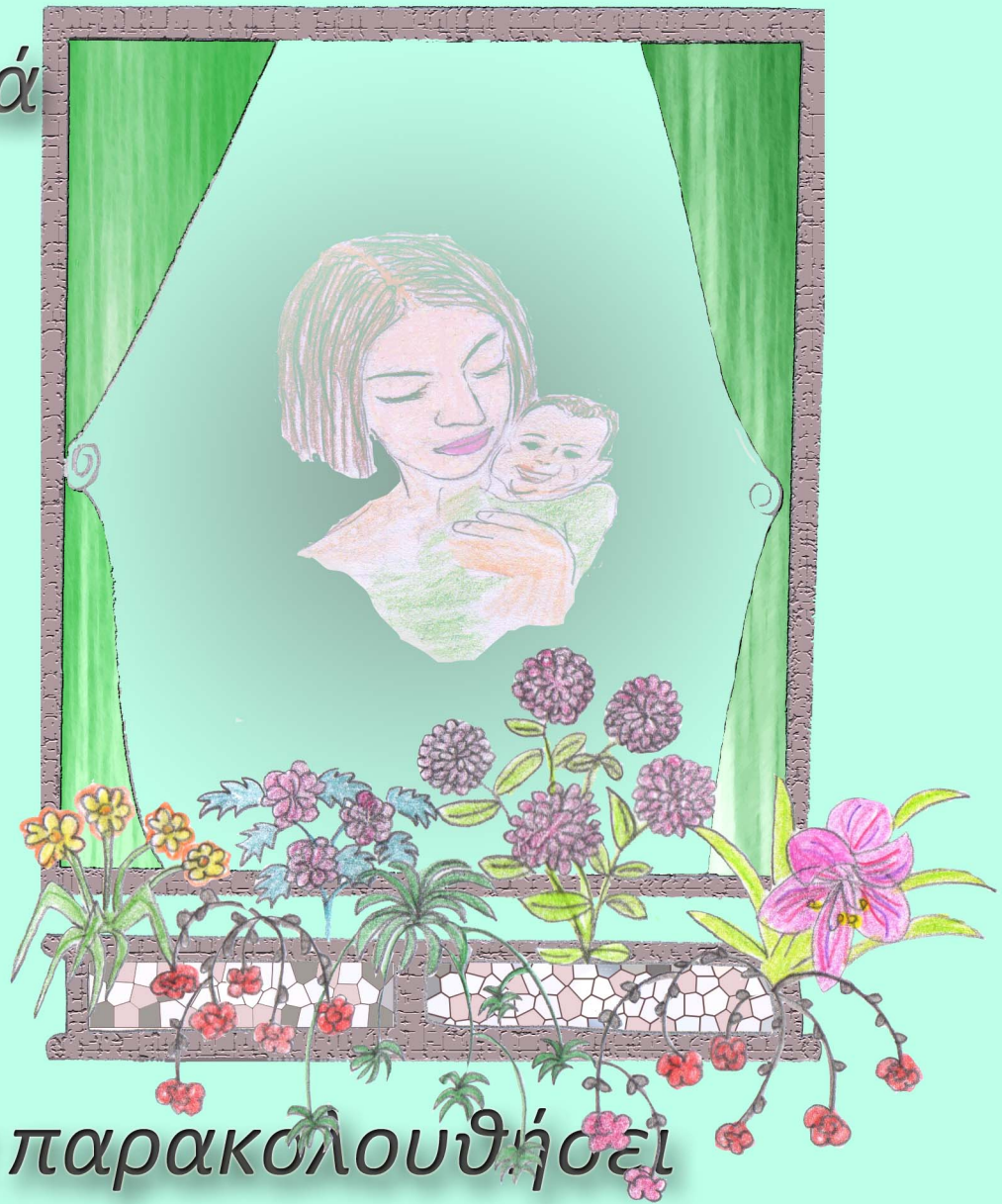

Τόσα χρόνια μαζί τους,
ποτέ δεν του έλειψε
το καθαρό νεράκι,
φρέσκια τροφή
σε σπόρους,
πολλών ειδών λαχανικά
και...
φρεσκοκομμένα
κομματάκια
φρούτων!

Κυριολεκτικά
λάτρευε
το μικρό

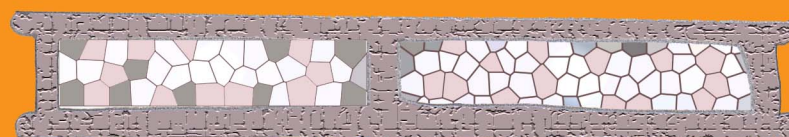
Νικόλα!

Είχε παρακολουθήσει
αυτό το παιδί, από τη στιγμή
της γέννησής του και τώρα...

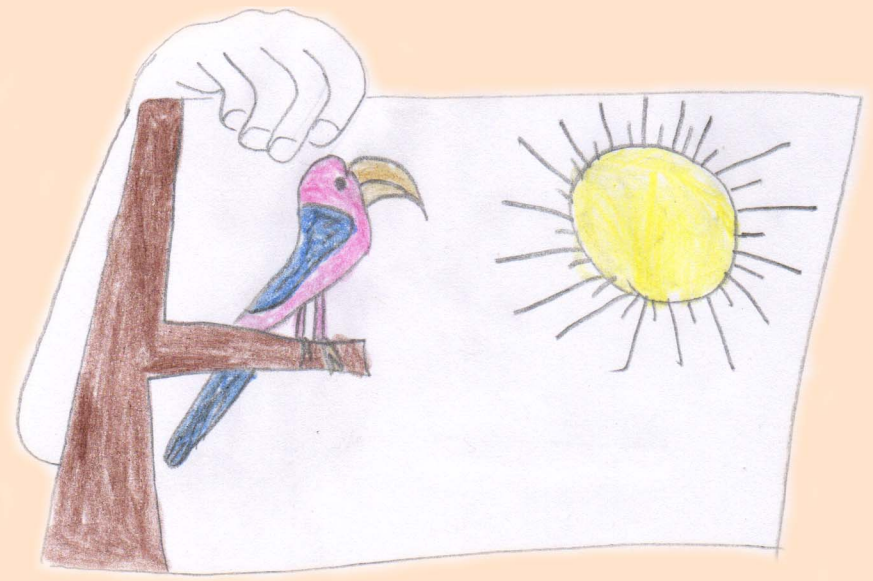
Να...
χθες είχε
γενέθλια!

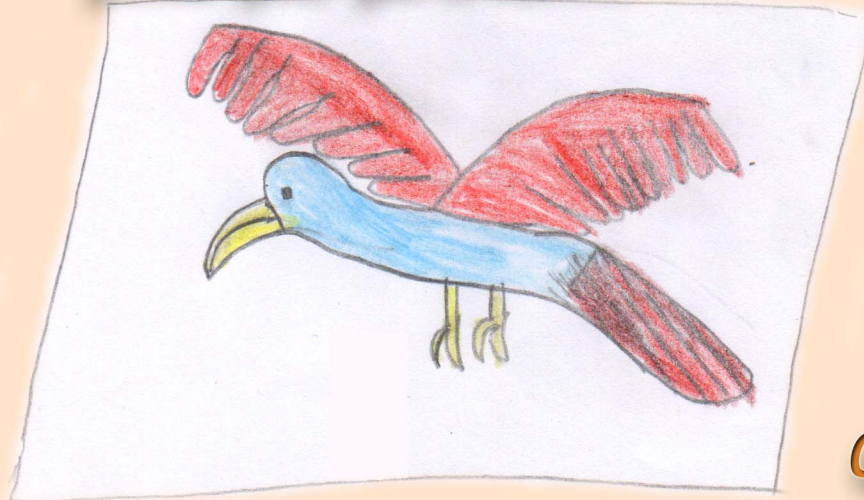
Έγινε κιόλας
πέντε χρόνων!

Τα τελευταία χρόνια,
του είχε δείξει
άπειρες ζωγραφιές!

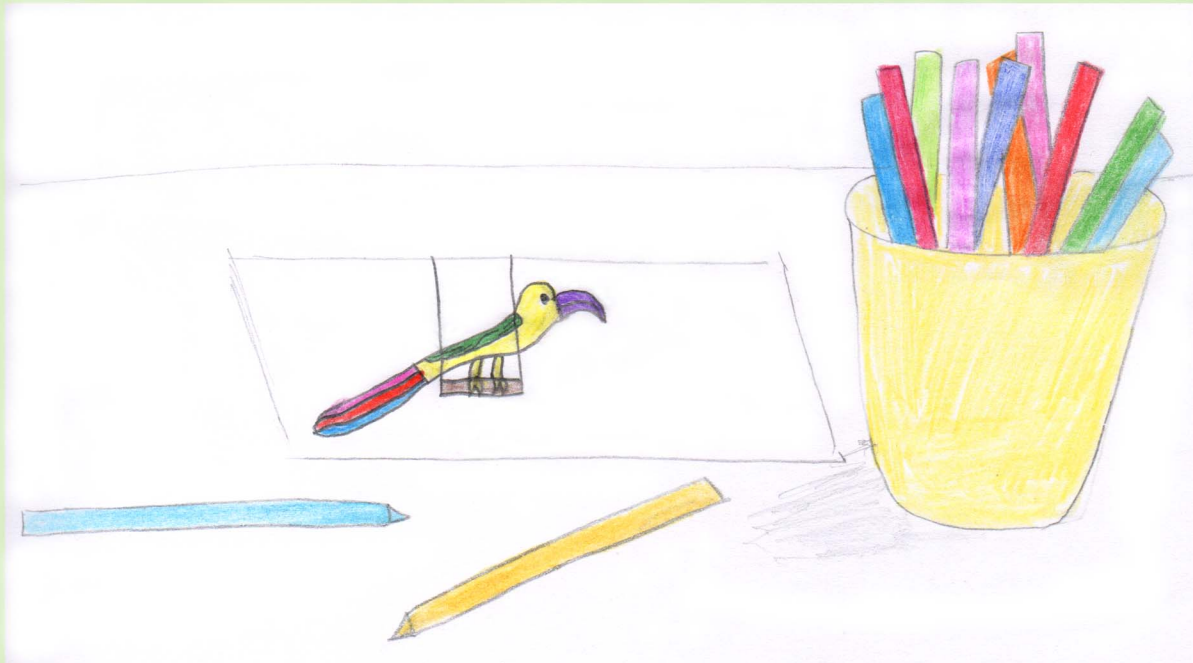
Μια τον ζωγράφιζε
με κόκκινα φτερά, μια με πράσινα,
μια με μπλε...

άλλοτε σαν ουράνιο τόξο!

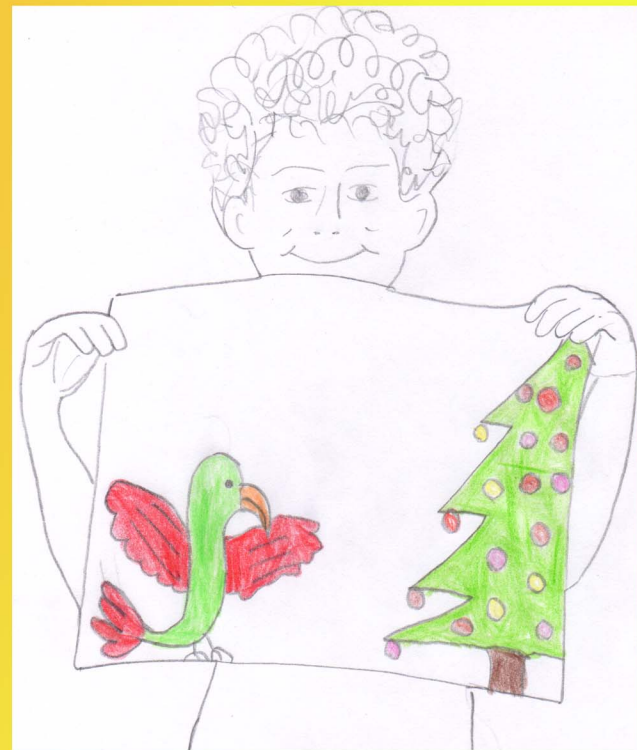
*Μα ναι, αλήθεια σας λέω...
σε όλες τις ζωγραφιές που έφερνε στο σπίτι,
κάπου, κάπως, θα υπήρχε
και ένας... παπαγάλος!*

Χριστουγεννιάτικη
ζωγραφιά;

Να και ένας παπαγάλος!

Πασχαλινή;

Μαζί με τα αυγά,
να και ένας... τι άλλο;
Παπαγάλος!

*Μόνο
τα περιστέρια
να μην υπήρχαν...
και η ζωή του
θα ήταν
όνειρο!*

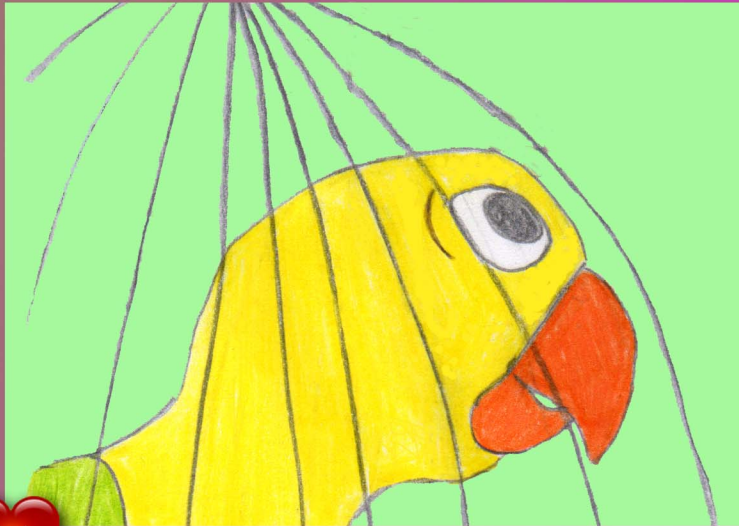
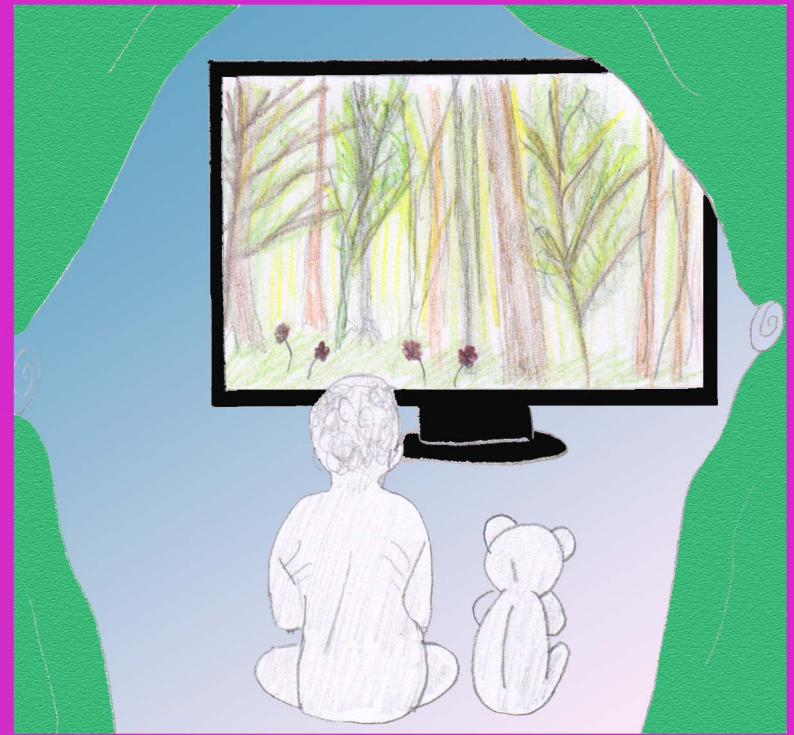
△ ε φτάνει που του έκλεβαν
την τροφή, τον κορόιδευαν κιόλας.
“Κρίμα το μπόι σου, Πάκο”, του έλεγαν.
“ Πόσο σε λυπούμαστε που δεν έχεις
την ελευθερία σου, κοίτα εμάς
που πετάμε παντού”...

‘Ολα αυτά τα χρόνια, ποτέ δεν τον είχαν
ενοχλήσει σοβαρά τα πειράγματά τους,
όμως... τώρα τελευταία,

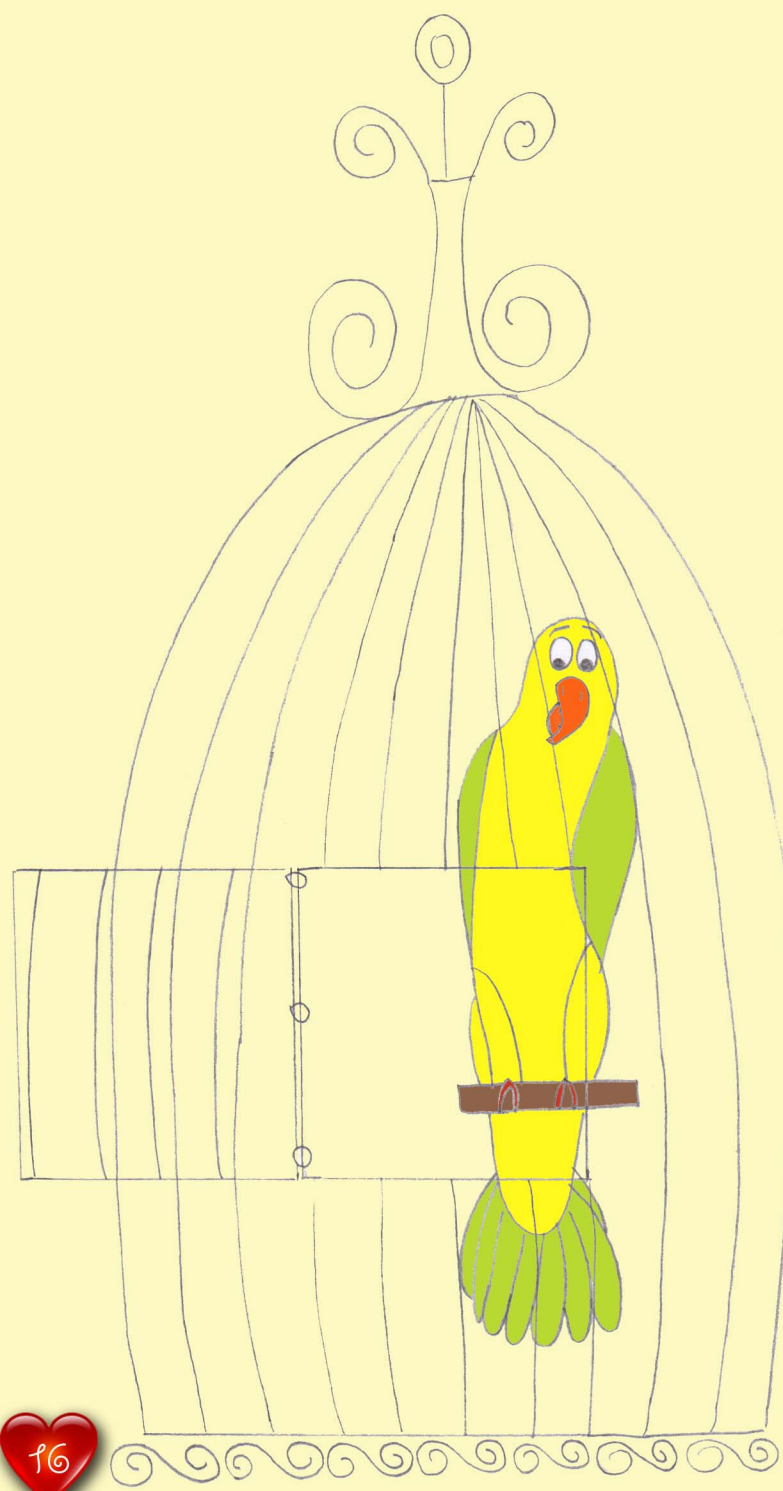

του τσιμπούσε
λίγο την καρδιά του...
η ζήλια.

Ο Νικόλας έβλεπε
πολλά ντοκιμαντέρ
στην τεράστια τηλεόραση
του σπιτιού, και ο Πάκο
είχε πάθει την πλάκα του
με το... δάσος!

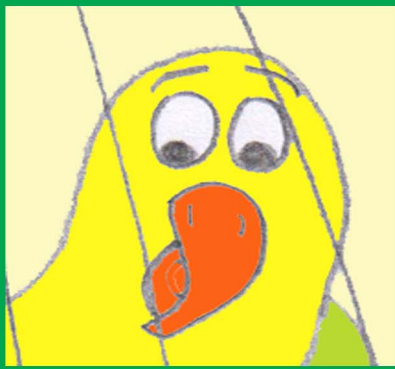
Μάλιστα ο Νικόλας,
του είχε μάθει να το λέει
κινόλας! “Δάσος” ήταν
η εικοστή λέξη που ήξερε!
Τι έξυπνος παπαγάλος!

*Ένα πρωί, πρόσεξε πως
η πόρτα του κλουβιού
ήταν... ανοιχτή!*

Αμάν!

Τι κάνουμε τώρα;

Κάπως διστακτικά αρχικά,
έκανε κάποια βηματάκια,
ένα δυο τιναγματάκια και να σου,
βρέθηκε να στέκεται πάνω στο κλουβάκι του!
Λίγο πιο πέρα,
παρατήρησε το σίδερο της τέντας.
Χμ! Σκέφτηκε, ας πάω μέχρι εκεί!
Καλέ, τι κρύο που είναι αυτό το μέταλλο,
μπρρρ !

*Μπορώ ν' ανέβω ψηλά,
είπε αποφασιστικά
στον εαυτό του!
Έβαλε στόχο μια κεραία
ψηλά στην πολυκατοικία.
Τέντωσε καλά καλά
τα φτερά του, πήρε μια
βαθιά ανάσα και...
όρμησε στο κενό!*

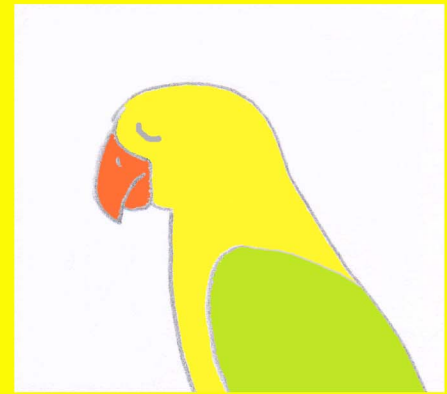
Έφτασε στο στόχο του
λίγο πριν ξεμείνει τελείως
από δυνάμεις.

Η θέα από εκεί ψηλά
του έκοψε τελείως
την ανάσα!

Πω πω, τι μεγάλος
που είναι ο κόσμος!

Ένωσε τις ακτίνες του ήλιου
να του χαϊδεύουν τρυφερά
την πλάτη και μια γλυκιά
αίσθηση απλώθηκε μέχρι
και το τελευταίο του... πούπουλο!

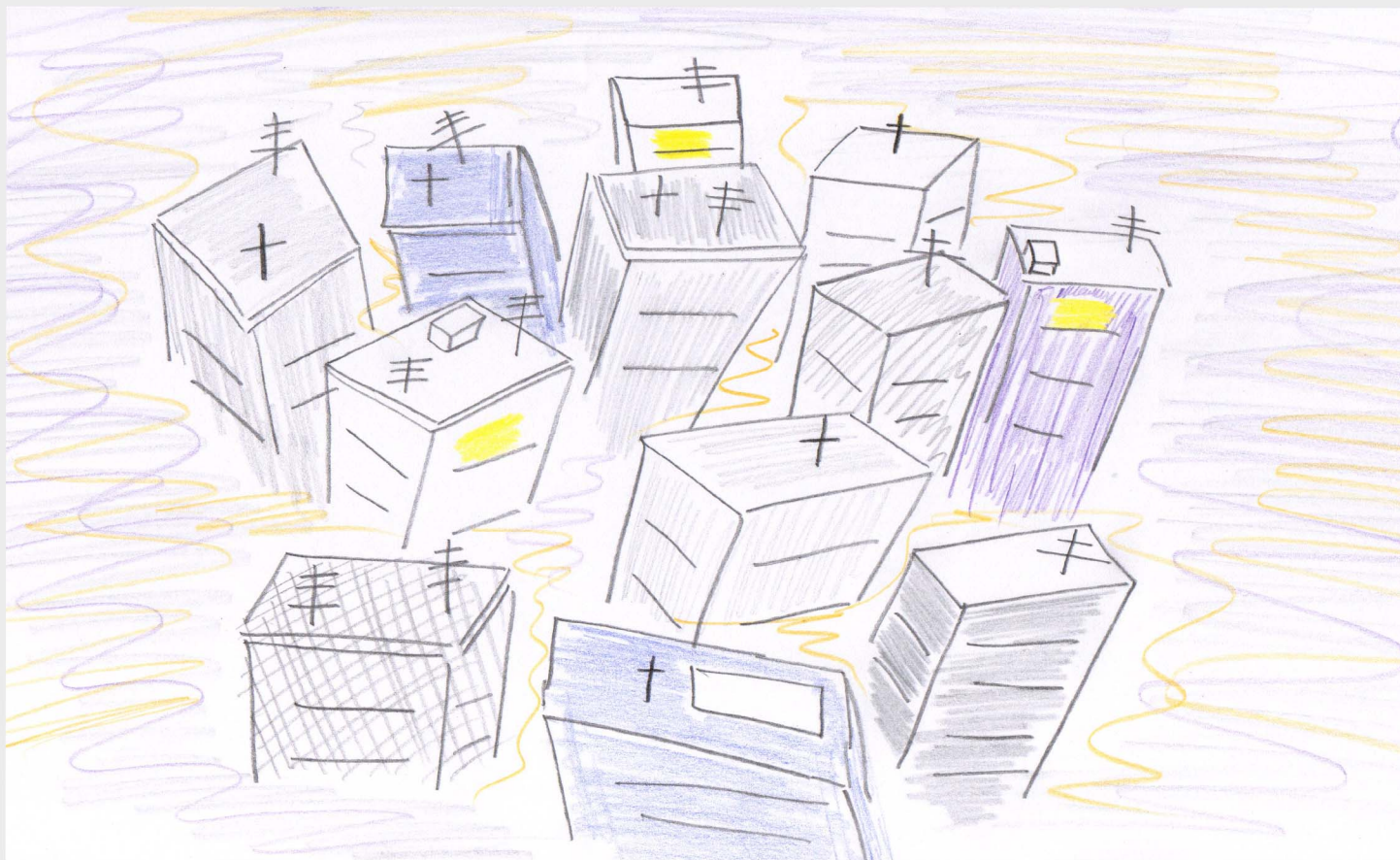

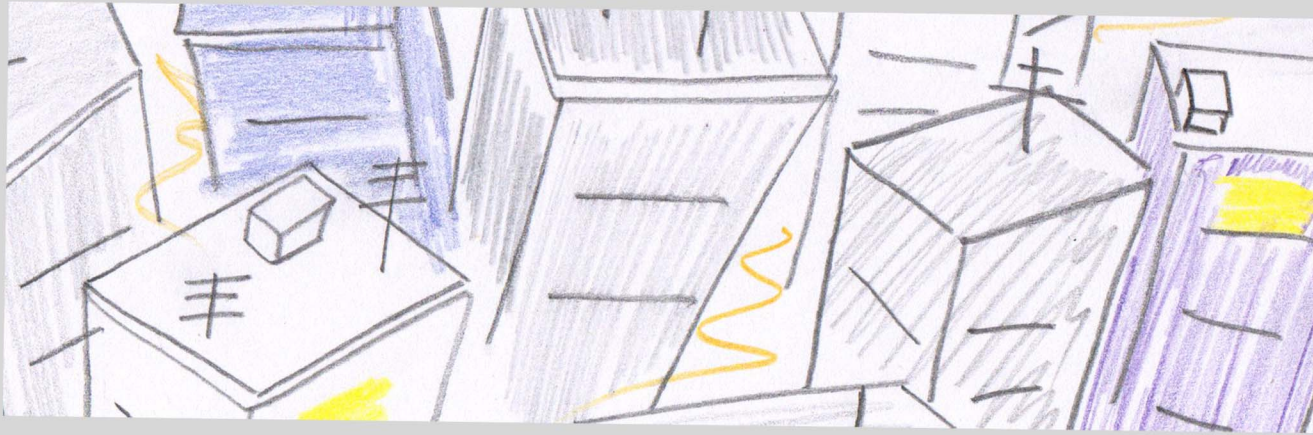
Στεκόταν αρκετή ώρα σαν υπνωτισμένος
χωρίς να έχει αίσθηση του χρόνου και
άργησε πολύ να συνειδητοποιήσει πως
αυτό που είχε δει στην τηλεόραση,
δε φαινόταν πουθενά!

Καλέ, πού είναι το... δάσος;

*Αλλά όσο και να έψαξε
με το βλέμμα του, δεν υπήρχε ίχνος πράσινου...
Μόνο γκρι, γκρι και πάλι... γκρι*

Ένα μπαλκόνι στην απέναντι πολυκατοικία,
με πολλά φυτά στη σειρά τράβηξε την προσοχή του.
“Αυτό θα είναι το δάσος!”, σκέφτηκε
και αποφάσισε να πετάξει μέχρι εκεί.
Φθάνοντας όμως, είδε πως όλο κι όλο ήταν
μια σειρά γλάστρες και πίσω τους
υπήρχε μόνο τοίχος, όπως παντού...

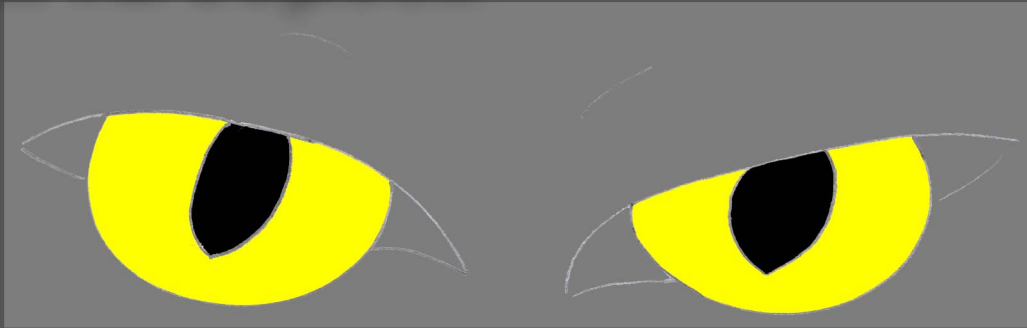

Ένιωθε τόσο κουρασμένος...

*Τρύπωσε στη μεγαλύτερη
από τις γλάστρες,
στρογγυλοκάθισε στα κλαδιά
του νυχτολούλουδου που βρισκόταν
φυτεμένο εκεί και χωρίς να το καταλάβει,
αποκοιμήθηκε...*

Τινάχτηκε μ' έναν ανεξήγητο φόβο
στην ψυχή του. Μ' αυτή την παράξενη αίσθηση
που έχει κανείς όταν νιώθει πως κάτι κακό
πρόκειται να συμβεί.

Πραγματικά, μόλις την τελευταία στιγμή
πρόφτασε να πετάξει ψηλά, χάνοντας μόνο
λίγα φτερά από την ουρά του.
Κοιτώντας πίσω του είδε δύο τεράστια μάτια
να λάμπουν στο σκοτάδι...

*Ήτεράστια γάτα που του
είχε μόλις επιτεθεί,
στεκόταν με τα πούπουλα
του Πάκο ακόμα
μπερδεμένα στα δόντια της...*

Κρύωνε, φοβόταν, πεινούσε και
διψούσε πολύ.

Σκέφτηκε το φίλο του το Νικόλα, ντράπηκε
που τον είχε εγκαταλείψει έτσι χωρίς
δεύτερη σκέψη.

Θυμόταν όλα αυτά που είχαν κάνει μαζί!
Στο κάτω κάτω αυτός είχε διδάξει στο παιδί
να τρώει τα φρούτα του
και τα λαχανικά του!

Του έλειπε το κλουβάκι του,
το νεράκι του, τα φρουτάκια του,
τα παιχνιδάκια του,

το καυρεφτάκι του!!!

Του έλειπε η μπανιερούλα του!
Ναι ναι, μπανιερούλα!

Μάλιστα, ο σκανδαλιάρης
Νικόλας τού είχε μάθει
να κάνει βουτιές!

Πω πω, τι γέλια, πριν κανα χρόνο θα 'ταν
που του είχαν αλλάξει τη μικρή μπανιερούλα
που είχε στο κλουβάκι του, με μια άλλη
πραγματικά τεράστια!

‘Όταν την είχε πρωτοδεί είχε τρομάξει!
Καλέ, αυτό δεν ήταν μπανιερούλα, ήταν
πισίνα ολυμπιακών διαστάσεων
και ο Νικόλας θεώρησε
σωστό να τον κάνει μπάνιο
με το ζόρι!
Μετά από αυτό το μπάνιο,
χρειάστηκε πιστολάκι για τα
μαλλιά αφού ήταν
σαν βρεγμένη... γάτα!

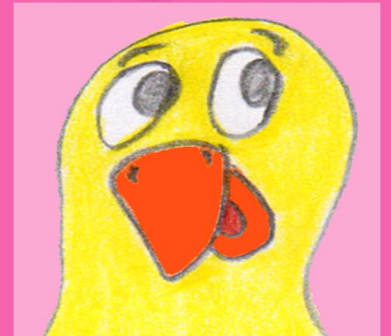

Καλέ μου Νικόλα, σκέφτηκε τρυφερά...
Μέσα στην καρδιά του ήξερε τι έπρεπε
να κάνει!

Το επόμενο πρωί, ο Νικόλας βρήκε τον Πάκο
να στέκεται καμαρωτός καμαρωτός
στο κλουβάκι του και τα ματάκια του
έλαμψαν από χαρά!

Αυτή είναι μια αληθινή ιστορία και αν δε με
πιστεύετε, να σας πω και τη διεύθυνση
του Πάκο!

Βρίσκεται κάπου στην... Αθήνα!

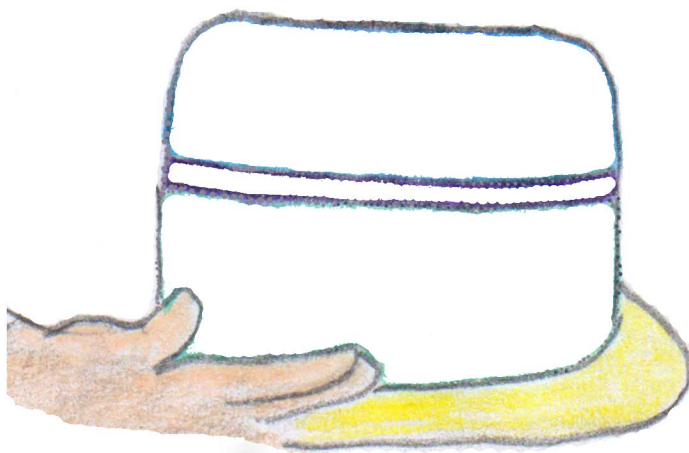

Μικροί μου φίλοι,

Εύχομαι να διασκεδάσατε
με την περιπέτεια του Πάκο!
Θα του άρεσε πολύ να τον ζωγραφίσετε
έτσι όπως τον φαντάζεστε εσείς!
Οι σελίδες που ακολουθούν είναι
στη διάθεσή σας.
Τρέξτε για τους μαρκαδόρους και
τις ξυλομπογιές σας!

*Ζωγράφισε τη δική σου
τούρτα γενεθλίων !*

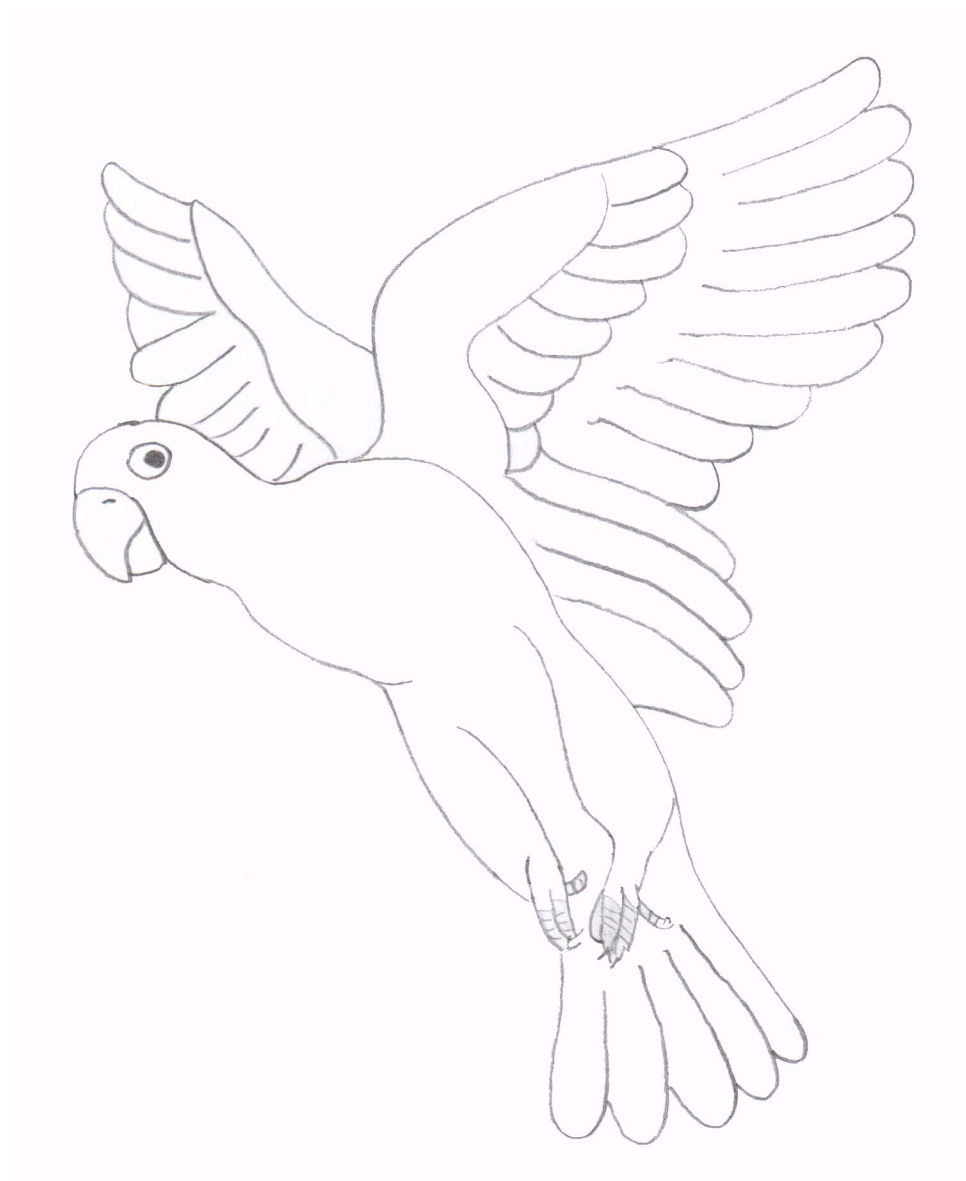

Πόσα κεράκια πρέπει να έχει;

Τι να σκέφτεται άραγε ο Πάκο;

Ζωγράφισε τον Πάκο!

Αγαπητοί μου γονείς,

*Εύχομαι να μοιραστήκατε όμορφες στιγμές με
το παιδί σας διαβάζοντας το παραμύθι αυτό!
Θα το θεωρούσα μεγάλη τιμή αν στέλνατε
ένα sms υποστήριξης στο “Χαμόγελο του Παιδιού” ή
σε οποιαδήποτε άλλη μη κερδοσκοπική οργάνωση
επιλέξετε... το αφήνω σ’ εσάς!*

*Με εκτίμηση,
Ελευθερία Πασσά*

*ΥΓ. Θα τιτίβιζα σαν τον Πάκο απ’ τη χαρά μου
αν μου στέλνατε τις ζωγραφιές των παιδιών! (titakilove@yahoo.gr)*

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα:

*“Μπλα μπλα μπλα...
ας μας κρίνουν τα παιδιά”!*

Τέλος

